

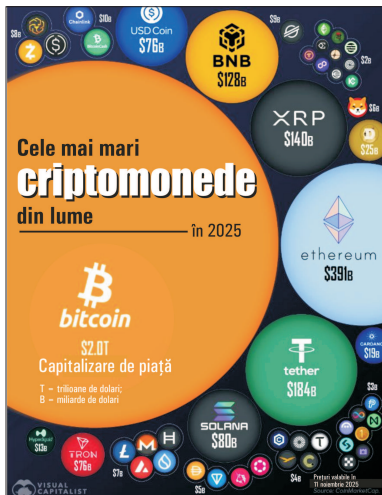
GRAM AUR = 586,2085 RON

FRANC ELVEȚIAN = 5,4466 RON

EURO = 5,0890 RON

DOLAR = 4,4112 RON

Deși în scădere, Bitcoin continuă să domine piața criptomonedelor

Capitalizarea pieței globale a criptomonedelor se ridică la aproape 3 trilioane de dolari în prezent, potrivit [visualcapitalist.com](#), care clasifică

Deutsche Bank: Cinci motive ce au dus la căderea Bitcoin

11 pagini

nut și recunoscut activ crypto la nivel instituțional. Ethereum urmează cu 391 de miliarde de dolari, sușinut de rolul său de platformă lider în contracte inteligente. Împreună, cele două reprezintă nucleul peisajului crypto. Urmează Tether cu circa 184 de miliarde de dolari, XRP - 140 de miliarde de dolari, BNB - 127 de miliarde de dolari, Solana - 80 de miliarde de dolari, USDC - 76 de miliarde de dolari, TRON - circa 28 de miliarde de dolari, Dogecoin - aproape 25 de miliarde de dolari, Cardano - 19 miliarde de dolari.

Criptomonedele stabile și rețelele alternative Layer-1, în ascensiune

Stablecoin-urile sunt criptomonedele concepute pentru a menține o valoare constantă, de obicei prin fixarea la moneda fiat, mărfuri sau alte instrumente financiare. Acestea servesc drept punte între finanțele tradiționale și piețele digitale, oferind stabilitate și lichiditate, care le face utile pentru tranzacționare, plăți și stocarea valorii on-chain.

Stablecoin-urile precum Tether și USDC ocupă acum poziții semnificative pe piață, cu o capitalizare de 184 de miliarde de dolari, respectiv 76 de miliarde de dolari. Creșterea lor rapidă reflectă cererea tot mai mare de active fiabile, fixate la dolar, în cadrul bursei, rețelelor de plăți și aplicațiilor financiare descentralizate.

Active emergente și noi nime pe piață

Dincolo de token-uri de dimensiuni medii au câștigat teren, notează sursa citată. Procese precum Hyperliquid, Chainlink și Hedera evidențiază o cerere puternică de instrumente specializate, precum datele oracole, infrastructura de lichiditate și rețelele de nivel enterprise.

A.V.

(continuare în pagina 12)

UE trăiește pe datorie

● Comisia Europeană va trebui să achite până în anul 2058 împrumuturi în valoare de 421 miliarde euro și dobânzi de 222 miliarde euro, luate în perioada pandemiei pentru Mecanismul de Redresare și Reziliență și pentru NextGeneration EU ● La această sumă, se mai adaugă încă 150 miliarde euro împrumuturi pe programul SAFE plus dobânda aferentă

Ursula von der Leyen împinge Europa într-o nouă spirală a datoriei, învoind urgențele financiare, peste urgențele financiare, care, la finalul anului următor, ar crește datoria Uniunii Europene la sistemul financiar bancar internațional la peste un trilion de euro, adică peste 55% din bugetul multilateral european estimat pentru perioada 2028-2034.

În aceste condiții, bugetul UE abia mai reușește să acopere împrumuturile deja contractate. Sumele vechi ale Uniunii Europene - 421 miliarde euro pe Mecanismul de Redresare și Reziliență și pentru NextGeneration EU (la care se vor adăuga 222 miliarde euro dobânzi până anul 2058), până la 150 miliarde de euro suplimentare, pentru programul SAFE, la care se adaugă sprijin de aproape 135 miliarde de euro pentru Ucraina. Dacă statele membre nu vor strânge bani, șefa Comisiei Europene este pregătită să îndoaie din nou Uniunea - în numele solidarității, dar pe spatele contribuabililor europeni, care vor fi cei obligați să ramburseze principalul și dobânzile. Este o mutare periculoasă, într-un moment în care Uniunea plătește deja nota unor decizii financiare istorice, motivate de pandemie și urgențe successive.

Von der Leyen le cere liderilor europeni să accelereze finanțarea Ucrainei până la finele primului trimestru din 2026, deși chiar estimările Comisiei arată că doar necesarul militar rămas de acoperit se ridică la peste 51 de miliarde de euro. Într-o scrisoare recentă, ea a recunoscut negru pe alb că, potrivit calculelor FMI, necesarul total pentru perioada 2026-2027 ar putea exploda la peste 135 de miliarde, cifre care ar zdruncina chiar și economiile cele mai stabile din Uniune. Și totuși, Bruxellesul insistă, în loc să-și pună ordine în propriile datorii.

Europa nu a fost construită pe datorie comună, dimpotrivă: principul central era responsabilitatea bugetară. Totul s-a schimbat odată cu pandemia, când pentru prima dată în istorie UE s-a împrumutat masiv pentru finanțarea tuturor programelor cu 800 miliarde euro. La acestea se adaugă alte programe de creditare, precum serviciul SURF UE, cu maturități până în 2058.

Uniunea a trecut de la stabilitate la dependență de finanțarea de pe piețele globale, iar acum, cu venimii tulburătoare, se discută repetarea exercițiului. Și toate acestea în timp ce zeci de miliarde rămân necheltuite, blocate în mecanisme birocratice greoaie, în cadrul aceluși program care trebuiau să revitalizeze economia.

Germania și Olanda, dar și alte state puternice europene avertizează că noul demers riscă să transforme Uniunea într-un hub permanent de împrumuturi, în care țările prudente ar garanta pentru excesele celor mai vulnerabile sau mai puțin disciplinate. Este o temere legitimă de precedentul pandemiei: odată dezechisă cutia Pandoriei, tentativă de recuperare la datorie devine politică publică. Iar dacă împrumutul este acordat neputericii unei stipe interne cu randament economic, ci unui stat terț aflat în război și zguduit de scandaluri de corupție - cum este cazul Ucrainei, atunci riscul devine dublu: financiar și politic.

Bruxellesul argumentează cu solidaritatea strategică, dar experții financiari citiți de mass-media europeană văd însă o ruptură tot mai mare între retorica UE și realitatea economică: inflație, stagnare industrială, scădere a competitivității, presiune una și pe bugetele publice. Cum poate o Uniune care abia își susține propriile sisteme sociale să își asume rambursarea unui super-credat contractat în numele altor? Cine decide? Cine răspunde? Și mai ales: cine plătește?

În joc nu este doar o decizie contabilă, ci direcția strategică a Europei pentru următoarele decenii.

GEORGE MARINESCU

Băncile centrale controlează peste 25% din finanțarea UE

Potrivit unui raport al Comisiei Europene publicat la finalul anului trecut, situația creditelor pentru împrumuturile contractate la nivel european era următoarea: 25,1% din împrumuturile erau acordate Executivului comunitar de către băncile centrale (de exemplu Banca Centrală Europeană, Banca Europeană de Investiții, Deutsche Bank, etc.) sau alte instituții oficiale; 22,5% din împrumuturi provin de la managerii de fonduri; 21,9% de la bănci comerciale; 20,5% de la fonduri de asigurări și fonduri de pensii; 7,3% de la băncile comerciale; 2,6% de la fondurile speculative.

Un raport tot atât de alarmant al Comisiei Europene nu se specifică numele crediturilor, în afară de băncile centrale, dar în mass-media europeană și pe site-urile europene se analizează mișcările din piața de capital rețetă:

nam că printre investitori mari se numără companiile Ares, Blackstone Credit, Goldman Sachs Private Credit, Claret Capital Partners, Columbia Lake Partners, HSBC Innovation Banking, BNP Paribas.

Reținem că toate companiile de mai sus au aparținut întocmit de Comisia Europeană privind instituțiile financiare din piața de capital de la care s-a împrumutat, deci nu avem o confirmare oficială a firmelor ce apar în mass-media europeană de specialitate.

În ceea ce privește valoarea creditării investitorilor în funcție de țara de proveniență, potrivit datelor publicate de Comisia Europeană cele mai multe împrumuturi la nivelul Executivului comunitar provin din Germania și Olanda, fără a specifica însă sumele împrumutate. ■

MET: Vulnerabilitatea evidențiată de criza energetică - lipsa unei Bănci Europene pentru Energie

Criza energetică din ultimii ani nu a fost doar de spre gaze, conducte închise sau costuri care de multe ori au explodat. Ea a scos la suprafață o vulnerabilitate structurală a pieței europene de energie, și anume lipsa unei instituții care să ofere stabilitate și încredere în perioade de volatilități, care să aibă atribuții de reglementare și care, în final, să funcționeze ca o „piasă de siguranță” financiară, similar unei bănci centrale din sectorul bancar, sunt de părere specialiștii din domeniu. În timp ce sectorul financiar beneficiază de un „credit de ultimă instanță”, guita să intervină cu lichiditate pentru a preveni colapsul sistemului, în energie un astfel de mecanism pur și simplu nu există, apreciază aceștia.

Piața de energie din Europa este una

dintre cele mai mari și mai sofisticate din lume, cu tranzacții derivate pe burse specializate, contracte derivate și instrumente financiare complexe. Totuși, dezvoltarea tehnicii nu se dublează de o arhitectură instituțională pe măsură.

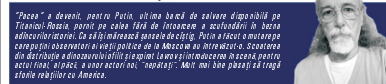
„Absența unei piațe de siguranță financiară este una dintre vulnerabilități în fața volatilității și a crizelor ce pot scăpa rapid de sub control”, spune Benjamin Lakatos, CEO MET Group, unul dintre actorii importanți de pe piața de energie europeană. Specialiștii nea-transmisi: „Crisa energetică din 2022 a demonstrat acest lucru. Ceea ce a început ca o criză de lichiditate s-a transformat rapid într-o criză de încredere și lichiditate.

EMILIA OLESCU

(continuare în pagina 11)

Putin, iubitorul de pace

Cornel Codîță

În ultima vreme, preocupat tot mai mult de „cele vecine”, de... timp și biologia nu iartă pe nimeni! Vladimir Vladimirici, de semne tot mai vârstnice și devenit interesat să se înroleze în armata „făcătorilor de pace”. Nu de alta, dar a suferit Kiril la o întâlnire de laia. „... că aceiași lui Dumnezeu se vor chema”. (Matei 5:9). De spre pacea cu Ucraina e vorba, desigur. Iar, prea greu m-ar trebui să fie, de vreme ce are în mână două din cele trei cărți mare ale primului de poker pe care o joacă.

Prima este... chiar el. Plus gașca care îl ciugulește din palmă, nu boabele de mei, ci milioanele și miliardele cu care s-a înrichit. Plus „gloria” de care se scaldă, zi și zi. Dacă vrea Putin, se face și pace. Se face orice vrea el! Și soarele s-ar supune, la o adică, și ar răsar din la Apus, măcar o dată, de două ori pe zi, doar ca să îi împlinescă lui voia. (Nu e nici o glumă, am aflat

dintr-o sursă de încredere că rușii au pe unul „Soare” pe statul de plată al FSI, iar lăla e la ordine: răsărit, unde și de unde i se ordonă!) De ce l-a lăsat totmăcar acum pe Putin să breze de pace? Ar fi câteva motive! Primul: se cam apropie fuzia de par. Problema serioasă nu este producția militară, artificial pompată, dar tot mai greu de susținut cu resursele necesare, nici dificultățile confruntării pe cimpul de război cu armele și mijloacele militare performante ale occidentului, livrate generației Ucrainei, nici competența tip șvabilor a celor care comandă trupele ruse și, mai ales la nivel înalt, nici dreptarea masivă de resurse economice cu care s-a înrichit. Plus „gloria” de care se scaldă, zi și zi. Dacă vrea Putin, se face și pace. Se face orice vrea el! Și soarele s-ar supune, la o adică, și ar răsar din la Apus, măcar o dată, de două ori pe zi, doar ca să îi împlinescă lui voia. (Nu e nici o glumă, am aflat

(continuare în pagina 3)

Turism ucigaș în Sarajevo, în anii '90; împușcarea copiilor, prețul cel mai ridicat

Un 'safari uman' care ar fi atras, contra unor sume exorbitante, stăruin bogății, veniți din Italia, Rusia, Statele Unite, Canada, Grecia și state occidentale, pentru a trăge asupra civililor aflați sub teroarea înțeleștilor la începutul anilor 1990 în Sarajevo, capitala de astăzi a Bosniei-Herțegovina, reprezintă una dintre cele mai sinistre perversiuni ale războiului, devaluat de mass-media europeană.

Fenomenul, botizat de anchetatori 'safariul din Sarajevo', a însemnat excursii de weekend către linia frontului, împușcări cu unități paramilitare și milicini sârbe, în care vânzătorii de oameni - inclusiv copii, se transformau în distracție plătită. În vreme ce localnicii se ascundeau după blindatele ONU, fugind cu copiii sub ploaia de gloanțe, străzii cu bani grei veneau înarmați, asistau la execuții, își

alegeau victimele, iar pentru 'trofeul suprem' - copilul - plăteau cel mai mult.

Potrivit unui amplu reportaj prezentat de EuroNews, în acei ani, o 'excursie' costa echivalentul unui apartament cu trei camere în Milano, iar în total aproximativ o sută de 'turști ai morții' ar fi plătit între 80.000 și 100.000 de euro, la valoare de astăzi, pentru un singur weekend.

Sursa citată susține că primii 'vânători' de oameni ar fi venit din Treise, iar când ruta s-a închis, ar fi zburat în Ungaria, apoi ar fi fost transportați pe uscat la Belgia și de acolo, cu autobuzul sau elicopterul, în Pale, cartierul general al sârbilor bosniaci, la doar 17 kilometri de Sarajevo.

I.GHE.

(continuare în pagina 3)